

സലഫികളുടെ മാർഗ്ഗം രക്ഷയുടെ പാത

എം.എം. അക്ബർ

എന്താണ് നന്മയെന്നും എന്താണ് തിന്മയെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ മനുഷ്യബുദ്ധിയെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കാര്യമില്ല. അറിവ് നേടിയെടുക്കാൻ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് പരിമിതികളുള്ളതു പോലെതന്നെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ ലഭിച്ച അറിവിനെ സംശ്ലേഷണം ചെയ്യുകയും അപഗ്രഥിക്കുകയും ചെയ്ത് നിഗമനങ്ങളിലെത്തിച്ചേരുന്ന മനുഷ്യമസ്തിഷ്കത്തിനും വ്യക്തമായ പരിമിതികളുണ്ട്. പദാർഥലോകത്തിനപ്പുറത്തുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് കൃത്യമായ അഭിപ്രായം പറയുവാനോ വ്യക്തമായി നിർവചിക്കുവാനോ മനുഷ്യമനസ്സിന് കഴിയില്ല. നന്മയെന്താണെന്നോ തിന്മയെന്താണെന്നോ കൃത്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ ബുദ്ധി മാത്രമുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് കഴിയില്ല. അങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കാൻ തുനിഞ്ഞാൽ ഓരോരുത്തരും എത്തിച്ചേരുക വ്യത്യസ്ത നിഗമനങ്ങളിലായിരിക്കും. ഓരോരുത്തരും വളർന്നുവന്ന സാഹചര്യത്തിനനുസൃതമായിരിക്കും അവർ കാര്യങ്ങളെ കാണുക. ഒരാൾ നന്മയെന്ന് കരുതുന്ന കാര്യങ്ങളെ മറ്റൊരാൾക്ക് തിന്മയായിരിക്കും. മനുഷ്യന്റെ നിലനിൽപ്പിനാവശ്യമായ നിയമങ്ങൾ മനുഷ്യർ തന്നെ നിർമ്മിച്ചാൽ അവയിൽ പ്രമാദങ്ങളുണ്ടാകുമെന്നതിനുള്ള തെളിവാണ്. ശാസ്ത്രമോ സാങ്കേതികജ്ഞാനമോ മനുഷ്യയുക്തിയോ ചിന്തയോ ഒന്നും തന്നെ നന്മതിന്മകളുടെ വ്യവചാരത്തിൽ അവസാനത്തെ വാക്ക് പറയാൻ അശക്തമാണ്. അപ്പോൾ മനുഷ്യനല്ലാത്ത, മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശരിക്കറിയാവുന്ന ഒരു വിദഗ്ധനായിരിക്കണം അവനാവശ്യമായ നിയമങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. അത്തരം നിയമങ്ങൾക്കല്ലാതെ അപ്രമാദിത്വവും പൂർണ്ണതയും അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയില്ല. നന്മതിന്മകൾക്ക് കൃത്യവും സൂക്ഷ്മവുമായ അസ്തിത്വമുണ്ടാവണമെങ്കിൽ അത് സർവശക്തനായ അല്ലാഹു തന്നെ പഠിപ്പിച്ചു തരണം. മനുഷ്യരെ നന്മതിന്മകളെക്കുറിച്ച് പഠിപ്പിക്കുവാനാണ് അല്ലാഹു പ്രവാചകന്മാരെ പറഞ്ഞയച്ചത്.

ധർമ്മമെന്നാണെന്നും അധർമ്മമെന്നാണെന്നും മനുഷ്യരെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ ദൈവികമാർഗദർശനം കൂടിയേ കഴിയൂ. ആദിമനുഷ്യരായിരുന്ന ആദമും ഹവ്വയും സ്വർഗത്തിൽ നിന്ന് നിഷ്കാസിതരായപ്പോൾ തന്നെ ധർമ്മധർമ്മ വ്യവചാരത്തിനായുള്ള മാർഗദർശനത്തെ സംബന്ധിച്ച അല്ലാഹുവിന്റെ സുവാർത്തയും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നാണ് ക്വർആൻ പറയുന്നത്.

قُلْنَا أَهْبَطُوا مِنْهَا جَمِيعًا ۖ فَإِمَّا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنْ تَبَعَ هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

‘നാം പറഞ്ഞു: നിങ്ങളെല്ലാവരും അവിടെനിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോവുക. എന്നിട്ട് എന്റെ പക്കൽനിന്നുള്ള മാർഗദർശനം നിങ്ങൾക്ക് വന്നെത്തുമ്പോൾ എന്റെ ആ മാർഗദർശനം പിൻപറ്റുന്നവരാരോ അവർക്ക് ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. അവർ ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരികയുമില്ല’ (2:38).

എന്താണ് ധർമ്മമെന്നും എന്താണ് അധർമ്മമെന്നും പഠിപ്പിക്കുവാനായി പ്രവാചകന്മാർ എല്ലാ സമുദയത്തിലേക്കും നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന് ക്വർആൻ ഖണ്ഡിതമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا ۚ وَإِن مِّنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

‘തീർച്ചയായും നിന്നെ നാം അയച്ചിരിക്കുന്നത് സത്യവേദവും കൊണ്ടാണ്. ഒരു സന്തോഷവാർത്ത അറിയിക്കുന്നവനും താക്കീതുകാരനുമായി. ഒരു താക്കീതുകാരൻ കഴിഞ്ഞുപോകാത്ത ഒരു സമുദായവുമില്ല’ (35:24).

പ്രവാചകന്മാർ മുഴുവൻ അയക്കപ്പെട്ടത് ഒരേയൊരു ലക്ഷ്യത്തിന് വേണ്ടിയായിരുന്നു. മനുഷ്യർ എങ്ങനെ മനുഷ്യരായി ജീവിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ. ദൈവികമാർഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുമായി ജീവിതത്തിൽ പകർത്തി തങ്ങളുടെ സഹജീവികൾക്ക് മാതൃകകളാവാൻ വേണ്ടിയാണ് ദൈവിക ബോധനം ലഭിച്ച അസംഖ്യം പ്രവാചകന്മാർ ഈ ലോകത്തിലേക്ക് വന്നത്. സാങ്കേതിക ശബ്ദമായ ‘രിസാലത്ത്’ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത് ഈ ആശയത്തെയാണ്. ദൈവവും മനുഷ്യരും തമ്മിൽ, റിസാലത്തിലൂടെ ബന്ധപ്പെടുന്നു.

അന്തിമ പ്രവാചകൻ

വ്യത്യസ്ത സമൂഹങ്ങളിൽ പ്രവാചകന്മാർ വന്ന് അവരുടെ ദൗത്യം നിർവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോ പ്രദേശത്തേക്കും നിയോഗിക്കപ്പെട്ട പ്രവാചകന്മാർ പഠിപ്പിച്ച നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളിൽ നിസ്സാരമായ മാറ്റങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അടിസ്ഥാനപരമായി ദൈവത്തിന്റെ പ്രവാചകന്മാരെല്ലാം പറഞ്ഞത് ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. ‘അഖിലാണ്ടവും പടച്ച് പരിപാലിക്കുന്നവനെ മാത്രം ആരാധിക്കുക; സർവ്വലോക രക്ഷിതാവിന്റെ നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളനുസരിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിതത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കുക. അതിനായി അവൻ അയച്ച പ്രവാചകന്മാരെ അനുസരിക്കുക’.

പ്രവാചകന്മാരിൽ അന്തിമനായ മുഹമ്മദ്(സ്വ), ഈ ലോകത്തിലെ അവസാനത്തെ മനുഷ്യൻ വരെയുള്ള സകലരിലേക്കുമുള്ള ദൈവദൂതനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രഹസ്യവും പരസ്യവുമായ ജീവിതം മുഴുവൻ നമുക്ക് മുന്നിൽ തുറന്ന് വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ലോകത്ത് ഒരു നേതാവിന്റെയും ജീവിതം പ്രവാചകന്റെ ജീവിതം പോലെ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടാൽ ആദാരണീയരായ പല വ്യക്തിത്വങ്ങളും അനാദരണീയരായി മാറും. പക്ഷേ, പ്രവാചകന്റെ ജീവിതം നോക്കൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കളിമുറി മുതൽ പള്ളിമിമ്പർവരെയുള്ള ജീവിതം മുഴുവൻ നമുക്ക് മാതൃകയോഗ്യമാണ്. അദ്ദേഹം പൂർണ്ണനായ ഒരു മുസ്ലിമായിരുന്നു. അഥവാ, മാനുഷിക ഗുണങ്ങളെല്ലാം പ്രതിബിംബിച്ചിരുന്ന മഹാനായ ഒരു മനുഷ്യൻ. തന്നിൽ

ദിവ്യത്വമുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ദൈവാവതാരമാണ് താനെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചിട്ടുമില്ല. സ്രഷ്ടാവിനാൽ നിയോഗിക്കപ്പെട്ട ദൈവദൂതന്മാരിൽ അന്തിമനാണ് താനെന്ന് മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചത്, മുഴുവൻ മനുഷ്യരിലേക്കുമായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ട അന്തിമ പ്രവാചകൻ.

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ ۗ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

‘മുഹമ്മദ് നിങ്ങളുടെ പുരുഷന്മാരിൽ ഒരാളുടേയും പിതാവായിട്ടില്ല. പക്ഷെ, അദ്ദേഹം അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനും പ്രവാചകന്മാരിൽ അവസാനത്തെ ആളുമാകുന്നു. അല്ലാഹു ഏത് കാര്യത്തെപ്പറ്റിയും അറിവുള്ളവനാകുന്നു.’ (33:40)

» - -

» - - .«

‘ജാബിർ (റ) നിവേദനം: തിരുമേനി പറഞ്ഞു: ഞാനും ഇതരപ്രവാചകന്മാരും ഉപമിക്കപ്പെടുക ഒരാൾ ഒരു വീട് നിർമ്മിച്ചതിനോടാണ്. അയാൾ അതിന്റെ നിർമ്മാണമെല്ലാം പൂർത്തിയാക്കി. ഒരു ഇഷ്ടികയുടെ സ്ഥാനംമാത്രം ബാക്കിവെച്ചു. ജനം ആ വീട്ടിൽ പ്രവേശിച്ച് അത്ഭുതം രേഖപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. അവർ പറഞ്ഞു; ഈ ഇഷ്ടികയുടെ സ്ഥാനം ബാക്കിവെച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ! തിരുമേനി പറഞ്ഞു: ഞാൻ ആ ഇഷ്ടികയുടെ സ്ഥാനത്തേക്ക് വന്നവനാണ്. ഞാൻ മുഖേന പ്രവാചക (സൗധം) പൂർത്തീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു’ (മുസ്ലിം)

സൂന്നത്തും ശരീഅത്തും

ഇസ്ലാമിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന വ്യക്തി സ്രഷ്ടാവും സംരക്ഷകനുമായ അല്ലാഹു മാത്രമാണ് ആരാധനകളർഹിക്കുന്നതെന്ന ഒന്നാമത്തെ സാക്ഷ്യവചനത്തിനു ശേഷം രണ്ടാമതായി ഉരുവിടേണ്ട പ്രതിജ്ഞ ‘മുഹമ്മദ് അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതനാണെന്ന് ഞാൻ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു’വെന്നാണ്. മുഹമ്മദ് നബി(സ) കഴിഞ്ഞുപോയ പ്രവാചകന്മാരുടെയെല്ലാം പിൻഗാമിയും അവരുടെ ദൗത്യത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണത്തിനുവേണ്ടി അയക്കപ്പെട്ട അന്തിമപ്രവാചകനാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതിലൂടെ മാത്രമേ ഒരാൾക്ക് മുസ്ലിമാകുവാൻ സാധ്യമാവൂ. മുഹമ്മദ് നബിയും ഒരു പ്രവാചകനാണെന്നോ മഹാനാണെന്നോ ഉള്ള കേവലമായ അംഗീകാരത്തിലുപരിയായി അദ്ദേഹം ഒരു ദൈവദൂതനാണെന്ന് ഞാൻ എന്റെ ജീവിതം കൊണ്ട് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുവെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയാണ് രണ്ടാമത്തെ കലിമ ഉച്ചരിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി ചെയ്യുന്നത്.

‘മുഹമ്മദ് നബി(സ) ദൈവദൂതനാണെന്ന് ഞാൻ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു’വെന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത വ്യക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതരീതി പിൻതുടരാൻ നിർബന്ധിതനാണ്. മുഹമ്മദ്(സ) ദൈവിക ബോധനങ്ങൾ കണസ്യതമായി സംസാരിക്കുകയും മാതൃകാപരമായി ജീവിക്കുകയും ചെയ്തയാളാണെന്ന് അംഗീകരിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ദൈവദൂതനാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നയാൾ ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മുസ്ലിമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നന്മയും തിന്മയും തമ്മിലുള്ള വേർതിരിവ് അത് പ്രവാചകൻ അനുവദിച്ചുവോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതാണ്. ദൈവദൂതൻ ദൈവികബോധനപ്രകാരമാണ് സംസാരിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് എന്നതിനാൽ തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം ദൈവികമാർഗനിർദ്ദേശങ്ങൾകണസ്യതമായി മാതൃകാ പരമായിരിക്കും. അദ്ദേഹമാണ് നന്മയും തിന്മയുമെന്താണെന്ന് നമുക്ക് വേർതിരിച്ച് തരേണ്ടത്. ദൈവദൂതൻ നന്മയെന്ന് പഠിപ്പിച്ചതെല്ലാം നന്മയും തിന്മയാണെന്ന് പറഞ്ഞുതന്നതെല്ലാം തിന്മയുമാണെന്ന് ഒരു മുസ്ലിം വിശ്വസിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മുസ്ലിമിന്റെ ജീവിതം പ്രവാചകന്റെ മാതൃക (സൂന്നത്ത്) യുൾക്കൊണ്ടു കൊണ്ടായിരിക്കും. അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥവും പ്രവാചകന്റെ ജീവിതവും മൊഴികളും അംഗീകാരങ്ങളും അനുവാദവുമാണ് ഇസ്ലാമിക ജീവിത വ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനം. വ്യക്തിയും കുടുംബവും സമൂഹവും രാഷ്ട്രവുമെല്ലാം ഇസ്ലാമികമായി മാറുമ്പോൾ എങ്ങനെയായിരിക്കണമെന്ന് അല്ലാഹുവും റസൂലും(സ) പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിനാണ് ഇസ്ലാമിക ജീവിതരീതി അഥവാ ‘ശരീഅത്ത്’ എന്നു പറയുന്നത്.

മുഹമ്മദ് (സ) ദൈവദൂതനാണെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരാളുടെ ജീവിതത്തിൽ നിന്ന് പ്രവാചകൻ നിർബന്ധമായി കൽപിച്ച കാര്യങ്ങളൊന്നും ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നില്ല. അദ്ദേഹം നിരോധിച്ച കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം അവൻ ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. പ്രവാചക നിയോഗത്തെക്കുറിച്ച് വിശുദ്ധ കുർആൻ പറയുന്ന വചനങ്ങൾ ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്:

الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَهُمْ لَهُمْ الطَّيِّبَاتُ وَحُرِّمَ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثُ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ ۗ فَالَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ ۗ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ

‘തങ്ങളുടെ പക്കലുള്ള തൗറാത്തിലും ഇഞ്ചീലിലും രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടതായി അവർക്ക് കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്ന അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത പ്രവാചകനായ ദൈവദൂതനെ പിൻപറ്റുന്നവർക്ക് (ദൈവകാര്യമുണ്ടായിരിക്കും) അവരോട് അദ്ദേഹം സദാചാരം കൽപിക്കുകയും ദുരാചാരത്തിൽ നിന്ന് അവരെ വിലക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നല്ല വസ്തുക്കൾ അവർക്ക് അദ്ദേഹം അനുവദനീയമാക്കുകയും ചീത്തവസ്തുക്കൾ അവരുടെ മേൽ നിഷിദ്ധമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ ഭാരങ്ങളും അവരുടെ മേലുണ്ടായിരുന്ന വിലങ്ങുകളും അദ്ദേഹം ഇറക്കിവെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ പിന്തുണക്കുകയും സഹായിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആ പ്രകാശത്തെ പിൻപറ്റുകയും ചെയ്തവരാരോ അവർ തന്നെയാണ് വിജയികൾ’ (7:157)

ക്യാർആൻ

മുഹമ്മദി(സ്വ)ലൂടെ ലോകത്തിന് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട വേദഗ്രന്ഥമായ ക്യാർആൻ ഒരേ സമയം മാർഗദർശക വെളിപാടും അതോടൊപ്പം ദൈവികദൃഷ്ടാന്തവുമാണ്. അതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട തത്വങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ ഭൗതിക പുരോഗതിക്കെതിരല്ല. പക്ഷെ, ‘പുരോഗമിച്ചു’ മൃഗമാവാൻ സാധ്യതയുള്ള മാനുഷ്യകത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ രംഗങ്ങളിലും സ്വീകരിക്കേണ്ട നിയമനിർദ്ദേശങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അതിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരെ നിയമം അപ്രായോഗികമാണെന്ന് പറയുക സാധ്യമല്ല. കാലഹരണപ്പെട്ട ഒരു നിർദ്ദേശവും അത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല. അവസാനനാളുവരെയുള്ളവർക്ക് മാർഗദർശനം നൽകാൻ കഴിയുന്ന ഒരേയൊരു ഗ്രന്ഥമാണ് ക്യാർആൻ. വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പുറം ചട്ടയണിഞ്ഞ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തിനും ഈ പരിശുദ്ധി അവകാശപ്പെടാൻ കഴിയില്ല. അത് ഒന്നുകിൽ ‘വിശുദ്ധ’ന്മാരുടെ അല്ലെങ്കിൽ പുരോഹിതന്മാരുടെ അതുമല്ലെങ്കിൽ ജ്ഞിമാരുടെ രചനകളാണ്. ക്യാർആനാകട്ടെ ദൈവിക വെളിപാടുകളുടെ സമാഹാരമാണ്. മുഹമ്മദ്(സ്വ) നിർമ്മിച്ച ഒരൊറ്റ വചനം പോലും ക്യാർആനിലില്ല. ദൈവം അദ്ദേഹത്തിന് അവതരിപ്പിച്ചുകൊടുത്തതത്രെ അതിലെ ഓരോ അക്ഷരങ്ങളും.

സുന്നത്ത്

ദൈവിക ഗ്രന്ഥമാണ് ക്യാർആൻ. ഈ ദൈവിക ഗ്രന്ഥത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് വിശദീകരിച്ചു കൊടുക്കുകയും അതുപ്രകാരം ജീവിച്ച് പ്രായോഗികമാക്കി കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയുമാണ് പ്രവാചക(സ്വ)ന്റെ ദൗത്യം. ദൈവികഗ്രന്ഥത്തെ സ്വന്തം താൽപര്യപ്രകാരം വ്യാഖ്യാനിക്കുകയല്ല മുഹമ്മദ്(സ്വ) ചെയ്തത്. അല്ലാഹുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് നൽകിയ ബോധനങ്ങൾ പ്രകാരമാണ് അവന്റെ വചനങ്ങളെ അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനിച്ചത്. ദിവ്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതരണവും ക്രോഡീകരണവും സംരക്ഷണവും വ്യാഖ്യാനവുമെല്ലാം അല്ലാഹു തന്നെ സ്വയം ബാധ്യതകളായി ഏറ്റെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. അല്ലാഹു പറയുന്നത് കാണുക:

إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

‘തീർച്ചയായും നാം ആണ് ആ ഉദ്ബോധനം അവതരിപ്പിച്ചത്. തീർച്ചയായും നാം അതിനെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതുമാണ്’ (15:9)

لَا تُحْرِكْ بِهِ لِسَانَكَ لِتَعْجَلَ بِهِ ۗ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ۗ فَإِذَا قَرَأْنَاهُ فَاتَّبِعْ قُرْآنَهُ ۗ ثُمَّ إِنَّ ۙ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ۗ

‘നീ അത് (ക്യാർആൻ) ധൃതിപ്പെട്ട് ഹൃദ്യസ്ഥമാക്കാൻ വേണ്ടി അതുകൊണ്ട് നിന്റെ നാവ് ചലിപ്പിക്കേണ്ട. തീർച്ചയായും അതിന്റെ സമാഹരണവും അത് ഓതിത്തരലും നമ്മുടെ ബാധ്യതയാകുന്നു. അങ്ങനെ നാം അത് ഓതിത്തന്നാൽ ആ ഓത്ത് നീ പിന്തുടരുക. പിന്നീട് അത് വിവരിച്ചുതരലും നമ്മുടെ ബാധ്യതയാകുന്നു’ (75:16-19)

വേദഗ്രന്ഥം ഓതികേൾപ്പിക്കുക മാത്രമായിരുന്നില്ല പ്രവാചക ദൗത്യം. അത് വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിൽ ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ഉത്തരവാദിത്തമായിരുന്നു.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رَجَالًا نُوحِيَ إِلَيْهِمْ فَسَأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ۗ بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ ۗ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ۗ

‘നിനക്ക് മുമ്പ് മനുഷ്യരെയല്ലാതെ നാം ദൂതന്മാരായി നിയോഗിച്ചിട്ടില്ല. അവർക്ക് നാം സന്ദേശം നൽകുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞു കൂടാതെ (വേദം മുഖേന) ഉദ്ബോധനം ലഭിച്ചവരോട് നിങ്ങൾ ചോദിച്ചു നോക്കുക. വ്യക്തമായ തെളിവുകളും വേദഗ്രന്ഥങ്ങളുമായി (അവരെ നാം നിയോഗിച്ചു). നിനക്ക് നാം ഉദ്ബോധനം അവതരിപ്പിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾക്കായി അവതരിക്കപ്പെട്ടത് നീ അവർക്ക് വിവരിച്ചു കൊടുക്കാൻവേണ്ടിയും അവർ ചിന്തിക്കാൻ വേണ്ടിയും’ (16:43,44)

ഈ വിശദീകരണമാണ് നബിചര്യ. ക്യാർആനിൽ ഹിക്മത്ത് എന്ന് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് നബിചര്യയെക്കുറിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയാണ് എന്നാണ് വ്യാഖ്യാതാക്കൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളത്. വേദത്തോടൊപ്പം ഹിക്മത്തും ദൈവാവതീർണമായതാണെന്ന് ക്യാർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِّنْكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ

‘നമ്മുടെ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് ഓതികേൾപ്പിച്ചുതരികയും നിങ്ങളെ സംസ്കരിക്കുകയും നിങ്ങൾക്ക് വേദവും വിജ്ഞാനവും (ഹിക്മത്ത്) പഠിപ്പിച്ചുതരികയും നിങ്ങൾക്ക് അറിവില്ലാത്തത് നിങ്ങൾക്ക് അറിയിച്ചുതരികയും ചെയ്യുന്ന നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു തന്നെയുള്ള ഒരു ദൂതനെ നിങ്ങളിലേക്ക് നാം നിയോഗിച്ചത് (വഴി നിങ്ങൾക്ക് ചെയ്ത അനുഗ്രഹം) പോലെതന്നെയാകുന്നു ഇതും’ (2:151)

وَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ هَمَّتْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ أَن يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِن شَيْءٍ وَأَنزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا

‘നിന്റെ മേൽ അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹവും കാരുണ്യവും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവരിലൊരു വിഭാഗം നിന്നെ പിഴുപ്പിച്ചുകൊടുവാൻ തുനിഞ്ഞിരിക്കുകയായിരുന്നു. (വാസ്തവത്തിൽ) അവർ അവരെത്തന്നെയാണ് പിഴുപ്പിക്കുന്നത്. നിനക്ക് അവർ ഒരു ഉപദ്രവവും വരുത്തുന്നതല്ല. അല്ലാഹു നിനക്ക് വേദവും ജ്ഞാനവും (ഹിക്മത്ത്) അവതരിപ്പിച്ച് തരികയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നിന്റെ മേലുള്ള അല്ലാഹുവിന്റെ അനുഗ്രഹം മഹത്തായതാകുന്നു.’ (4:113)

وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۗ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ۗ

‘അദ്ദേഹം തന്നിഷ്ടപ്രകാരം സംസാരിക്കുന്നതുമല്ല. അത് അദ്ദേഹത്തിന് ദിവ്യസന്ദേശമായി നൽകപ്പെടുന്ന ഒരു ഉദ്ബോധനം മാത്രമാകുന്നു’ (53:3,4)

:

‘മിഖ്ദാമിബ്ന മഅ്ദി(റ) നിവേദനം: തിരുമേനി പറഞ്ഞു: അറിയുക, എനിക്ക് വേദഗ്രന്ഥവും അതിനോടൊപ്പം അതുപോലുള്ള മറ്റൊന്നും നൽകിയിരിക്കുന്നു. അറിയുക, എനിക്ക് കുർആനും അതിന്റെ കൂടെ അതുപോലുള്ള മറ്റൊന്നും നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു’ (മുസ്നദ് അഹ്മദ്)

തെറ്റുപറ്റാത്ത പ്രമാണങ്ങൾ

ബുദ്ധിയുടെ പരിമിതിയെക്കുറിച്ച് നമുക്കറിയാം. പദാർത്ഥതീതമായ യാതൊന്നിനെക്കുറിച്ചും കൃത്യമായ ഒരു നിഗമനത്തിലെത്താൻ ബുദ്ധിമാത്രം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് സാധ്യമല്ല. അതിന് ദൈവികമാണെന്ന് ഉറപ്പുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ അനിവാര്യമാണ്. അന്തിമപ്രവാചകൻ ശേഷമുള്ള മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ പൂർണ്ണമായി ആശ്രയിക്കാവുന്ന അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾ കുർആനും സുന്നത്തുമാണ്. മനുഷ്യരുടെ കരവിരുതുകളിൽ നിന്ന് മുക്തമായി നമുക്ക് ലഭ്യമാകുന്ന പ്രമാണങ്ങളാണവ. അവ ദൈവികമാണോയെന്നും എത്രത്തോളം സ്വീകാര്യമാണെന്നും പരിശോധിക്കുവാൻ നമുക്ക് കഴിയും. കുർആനിന്റെ ദൈവികതയെയും മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ പ്രവാചകത്വത്തെയും കുറിച്ച് അപഗ്രഥനാത്മകമായി പഠിക്കുന്ന ഒരാൾക്കും ആധ്യാത്മിക ജ്ഞാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ സ്വീകരിക്കാവുന്ന പ്രമാണങ്ങളാണവയെന്ന വസ്തുത നിഷേധിക്കാനാവില്ല. ആധുനികമോ പൗരാണികമോ ആയ ഏതു മാനദണ്ഡങ്ങളുപയോഗിച്ച് പരിശോധിച്ചാലും കുർആനിന്റെ ദൈവികതയും മുഹമ്മദ്(സ)ന്റെ പ്രവാചകത്വവും സുതര്യാം ബോധ്യമാവും.

പ്രമാണങ്ങളുടെ ക്രോഡീകരണം

കുർആനും സുന്നത്തുമാണല്ലോ നമ്മു തിന്മകളെക്കുറിച്ച് അറിവു നൽകുന്ന നമ്മുടെ കൈവശമുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ. ഇതിൽ കുർആൻ ദൈവവചനമാണ്. ദൈവിക ബോധനപ്രകാരം ജീവിക്കുകയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്ത അന്തിമപ്രവാചകന്റെ ചെയ്തികളും മൊഴികളും അനുവാദവുമാണ് സുന്നത്ത്. വിവിധ സന്ദർഭങ്ങളിലും അവസരങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട കുർആൻ സൂക്തങ്ങൾ അവ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ തന്നെ ഏത് അധ്യായത്തിൽ എത്രമത്തെ സൂക്തമായാണ് അവയെ പരിഗണിക്കേണ്ടതെന്നും ദൈവിക നിർദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മുഹമ്മദ് നബി(സ) തന്റെ അനുചരന്മാരെ കുർആൻ പഠിപ്പിക്കുകയും അവരിൽ പലരും അത് ഹൃദ്യസ്ഥമാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ വിധേയസമയത്ത് കുർആൻ പൂർണ്ണമായി ഹൃദ്യസ്ഥമാക്കിയ നൂറുകണക്കിന് അനുചരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അവരാണ് ലോകത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത ഭാഗങ്ങളിൽ കുർആൻ പഠിപ്പിച്ചത്. പ്രവാചകൻ ശേഷം ഒന്നാം ഖലീഫ അബൂബക്കർ(റ)ന്റെ കാലത്ത് രണ്ടു ചട്ടങ്ങൾക്കുള്ളിലാക്കിയ കുർആനെന്നാണ് മുസ്ഹഫ് എന്നു പറയുന്നത്. മൂന്നാം ഖലീഫയായിരുന്ന ഉസ്മാനി(റ)ന്റെ കാലത്ത് മുസ്ഹഫിന്റെ കോപ്പികളെടുക്കുകയും തന്റെ ഭരണപ്രദേശത്തെ വ്യത്യസ്ത പ്രവിശ്യകളിലെത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത മുസ്ഹഫുകൾ ഇന്നും പുരാവസ്തു കേന്ദ്രങ്ങളിലുണ്ട്. ഇന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്ന മുസ്ഹഫുകൾ അവയുടെ ശരിപകർപ്പുകളാണ്.

മുഹമ്മദ് നബി(സ)യുടെ മൊഴികളും ചെയ്തികളും അനുവാദവുമൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, മുഹമ്മദ് നബി(സ)യിൽ നിന്ന് കണ്ടും കേട്ടും പഠിച്ച കാര്യങ്ങൾ പരസ്പരം കൈമാറുകയും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യാൻ പ്രവാചകാനുചരന്മാർ ഔൽസുക്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള പ്രവാചക(സ)ന്റെ കൃത്യമായ മാർഗനിർദ്ദേശം കാണുക:

: - -

അനസ്ബ്ന മാലിക് (റ) നിവേദനം: നബി (സ) പറഞ്ഞു: ‘എന്നെക്കുറിച്ച് ബോധപൂർവ്വം ആരെങ്കിലും നണപറയുകയാണെങ്കിൽ അയാൾ നരകത്തിൽ ഒരു ഇരിപ്പിടം തയ്യാറാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ’ (മുസ്ലിം)

ഈ പ്രവാചകവചനം ശരിക്കും ഉൾക്കൊണ്ട അനുചരന്മാർ അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്ന് ഏതുകാര്യം നിവേദനം ചെയ്യുമ്പോഴും ശരിക്കും സൂക്ഷ്മത പാലിച്ചിരുന്നു. പ്രവാചക വിധേയത്തിനുശേഷം അനുചരന്മാർ അടുത്ത തലമുറക്കും അവർ അടുത്ത തലമുറക്കും പ്രവാചകന്റെ സുന്നത്ത് പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തു. ഹിജ്റ 99 മുതൽ 101 വരെ ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നായകനായിരുന്ന ഖലീഫ ഉമറുബ്ന അബ്ദുൽ അസീസിന്റെ കാലത്തു തന്നെ ഹദീഥുകൾ ക്രോഡീകരിച്ച് ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലാക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ മൂന്നാം നാലാം തലമുറകളിലെ ചില ത്യാഗിവരന്മാരാണ് വ്യാപകമായ രീതിയിൽ ഹദീഥുകൾ ക്രോഡീകരിച്ചുകൊണ്ട്

ഇന്ന് നിലവിലുള്ള ഹദീഥ് ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചത്. വളരെ സൂക്ഷ്മമായി നിർവഹിക്കപ്പെട്ട ഒരു കർമ്മമായിരുന്നു ഇത്. മുഹമ്മദ്(സ) നബിയുടേതായി ഒരാൾ ഒരു വചനം ഉദ്ധരിച്ചാൽ അതിന്റെ സ്രോതസ്സിനെയും സ്രോതസ്സിന്റെ സത്യസന്ധതയെയും കുറിച്ച് ശരിക്ക് അന്വേഷിക്കുകയും പൂർണ്ണമായി സത്യസന്ധമാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടവ മാത്രം പ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കുകയുമാണ് ഹദീഥുകൾ ക്രോഡീകരിച്ച പണ്ഡിതന്മാർ ചെയ്തത്. ഹദീഥുകളുടെ സ്വീകരണത്തിന് അവർ സ്വീകരിച്ച മാനദണ്ഡം തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായിരുന്നു. നാലാം തലമുറയിൽപ്പെട്ട ഒരാൾ പ്രവാചകനിൽ നിന്ന് ഒരു ഹദീഥ് ഉദ്ധരിക്കുമ്പോൾ അയാൾക്ക് അത് എവിടെ നിന്ന് കിട്ടിയെന്നും ആ കിട്ടിയ വ്യക്തി ആരിൽ നിന്നാണ് കേട്ടത് എന്നും കൃത്യമായി അന്വേഷിച്ച് ആ പരമ്പര പ്രവാചകനിൽ എത്തുന്നുണ്ടോയെന്ന് സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നു. പ്രവാചകനിൽ(സ) നിന്ന് ഹദീഥ് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത വ്യക്തിവരെയുള്ള പരമ്പരയിൽ വല്ല വിള്ളലുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് അസ്വീകാര്യമായ ഹദീഥിന്റെ ഗുണത്തിൽപ്പെടുത്തുന്നു. പരമ്പരയിൽ വിള്ളലില്ലെങ്കിൽ തന്നെ അത് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തവരിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു തലമുറയിലുള്ള ഒരാൾ കളവ് പറയാൻ എന്തെങ്കിലും സാധ്യതയുണ്ടെങ്കിൽ അതും അസ്വീകാര്യമായ ഹദീഥായി പരിഗണിക്കുന്നു. സത്യസന്ധന്മാരും സൂക്ഷ്മതക്കുറവില്ലാത്തവരുമായ നിവേദകന്മാരിലൂടെ മുറിയാതെ വന്ന പരമ്പരയിലുള്ള ഹദീഥുകളാണ് സ്വീകാര്യമായ ഹദീഥുകളുടെ ഗുണത്തിൽപ്പെടുത്തിയത്. ഇത്രയും സൂക്ഷ്മവും സത്യസന്ധവുമായി മറ്റൊരാളുടെയും ജീവിതം രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഏതൊരു അല്ലെപരീക്ഷണത്തെയും അതിജീവിക്കാൻ കഴിയുന്ന വിധം ശാസ്ത്രീയമായാണ് ഹദീഥുകൾ ക്രോഡീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

യുക്തി ഏതുവരെ?

ക്വർആനും സുന്നത്തുമാകുന്ന പ്രമാണങ്ങളുടെ സത്യതയും ദൈവികതയും പരിശോധിക്കാൻ യുക്തിയെയും ബുദ്ധിയെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്നും അപഗ്രഥനാത്മകമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഒരാൾക്കും ഇവയുടെ പ്രാമാണികത നിഷേധിക്കാനാവില്ലെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കി. ആധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ നമ്മുടെ കൈവശമുള്ള പ്രമാണമുക്തമായ പ്രമാണങ്ങളാണിവ. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുപയോഗിച്ച് മനസ്സിലാക്കാനാവാത്ത കാര്യങ്ങളാണല്ലോ ആധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, നമ്മുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്ക് ചെന്നെത്തുവാനോ മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ അപഗ്രഥനത്തിന് വിധേയമാക്കുവാനോ കഴിയാത്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈ പ്രമാണങ്ങൾ പറഞ്ഞു തരുന്നത് അപ്പടി സ്വീകരിക്കുക മാത്രമേ നിർവാഹമുള്ളൂ. ദൈവികസത്തയെയും നാമ ഗുണ വിശേഷണങ്ങളെയും മരണാനന്തര സംഭവങ്ങളെയും ധർമ്മധർമ്മങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് ക്വർആനും സുന്നത്തും എന്തു പറഞ്ഞുതരുന്നുവോ അത് അപ്പടി സ്വീകരിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന് പറയുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

ക്വർആനിലോ സുന്നത്തിലോ പറയുന്ന ഏതെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ യുക്തിക്കോ ബുദ്ധിക്കോ എതിരാണെന്നല്ല ഇപ്പറഞ്ഞതിനർത്ഥം; ഇന്ദ്രിയാതീതമായ ലോകത്തെക്കുറിച്ച് അറിവ് എല്ലാവരുടെയും എല്ലായ്പ്പോഴുമുള്ള യുക്തിക്ക് വഴങ്ങിക്കൊള്ളണമെന്നില്ലെന്നു മാത്രം. മനുഷ്യന്റെ യുക്തിബോധവും ബൗദ്ധിക നിലവാരവുമെല്ലാം ആപേക്ഷികമാണല്ലോ. ഇന്നലെ നമ്മുടെ സ്വപ്നങ്ങൾക്കുപോലും അന്യമായിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഇന്ന് യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുന്നു. നാം യുക്തിക്ക് വിരുദ്ധമെന്ന് കരുതിയ പല കാര്യങ്ങളും സത്യമാണെന്ന വസ്തുത അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തികച്ചും ആപേക്ഷികമായ യുക്തിയെയും ബുദ്ധിയെയുമുപയോഗിച്ച് ഇന്ദ്രിയാതീതമായ വസ്തുതകളെ അപഗ്രഥനം ചെയ്യാനോ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനോ കഴിയില്ലെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അംഗീകരിക്കുകയല്ലാതെ നിർവാഹമില്ല. ആധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ ക്വർആനും സുന്നത്തും പറഞ്ഞുതരുന്നത് അപ്പടി സ്വീകരിക്കുകയല്ലാതെ അതിനെ ബൗദ്ധിക വിശകലനത്തിനും വ്യാഖ്യാനത്തിനും വിധേയമാക്കുന്നത് വഴികേടിലേക്ക് നയിക്കുമെന്ന് പറയുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്.

സ്വഹാബിമാരെ അറിയുക

സർവശക്തനായ അല്ലാഹു തന്നെ താൻ അവരിൽ സംതൃപ്തനായിരിക്കുന്നുവെന്ന് പറഞ്ഞവരാണ് പ്രവാചകാനുചരന്മാർ. ക്വർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും പ്രഥമ സംബോധിതർ അവരാണ്; ഈ പ്രമാണങ്ങൾ പ്രകാരം ജീവിച്ച് ലോകത്തിന് മാതൃകയായിത്തീർന്നവർ. ക്വർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും പ്രയോക്താക്കളായിത്തീരുക വഴി ലോകത്തിന് മുഴുവൻ നന്മ കൽപിക്കുകയും തിന്മ വിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്ന, മനുഷ്യകുത്തിനുവേണ്ടി ഉയർത്തപ്പെടുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ഉത്തമസമുദായമെന്ന് അല്ലാഹുവിനാൽ അഭിസംബോധന ചെയ്യപ്പെട്ടവർ.

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

‘മനുഷ്യവംശത്തിനുവേണ്ടി രംഗത്ത് കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ഉത്തമ സമുദായമാകുന്നു നിങ്ങൾ. നിങ്ങൾ സദാചാരം കൽപിക്കുകയും ദുരാചാരത്തിൽ നിന്ന് വിലക്കുകയും അല്ലാഹുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു’ (3:110)

ഈ പ്രവാചകാനുചരന്മാരാണ് അന്തിമ പ്രവാചകനിൽ നിന്ന് നേരിട്ട് മതമെന്താണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയവർ. ലോകജനങ്ങൾക്ക് മതം എത്തിച്ചുകൊടുക്കുവാനുള്ള ചുമതലയും അവരുടെമേലാണ് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്.

وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا

‘അപ്രകാരം നാം നിങ്ങളെ ഒരു ഉത്തമ സമുദായമാക്കിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ജനങ്ങൾക്ക് സാക്ഷികളായിരിക്കുവാനും റസൂൽ നിങ്ങൾക്ക് സാക്ഷിയായിരിക്കുവാനും വേണ്ടി’ (2:143)

അന്തിമ പ്രവാചകന്റെ അനുചരന്മാർ അല്ലാഹുവിൽ സംതൃപ്തരാണെന്നും അവരിൽ അല്ലാഹു സംതൃപ്തനാണെന്നുമാണ് ക്വർആൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്.

وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ

‘മുഹാജിറുകളിൽ നിന്നും അൻസാറുകളിൽ നിന്നും ആദ്യമായി മുന്നോട്ടുവന്നവരും സുകൃതം ചെയ്തുകൊണ്ട് അവരെ പിന്തുടർന്നവരും ആരോ അവരെപ്പറ്റി അല്ലാഹു സംതൃപ്തനായിരിക്കുന്നു. അവനെപ്പറ്റി അവരും സംതൃപ്തരായിരിക്കുന്നു. താഴ്ഭാഗത്ത് അരുവികൾ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗത്തോപ്പുകൾ അവർക്ക് അവൻ ഒരുക്കിവെക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നെന്നും അവരതിൽ നിത്യവാസികളായിരിക്കും. അതത്രെ മഹത്തായ വിജയം’ (9:100)

തന്റെ അനുചരന്മാരെക്കുറിച്ച് മുഹമ്മദ് നബി (സ്വ) യുടെ പ്രകീർത്തനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക

- - - .« » -
» .« »

«

‘അബൂദർദാ (റ) അബൂമൂസൽ അൽഅരിയിൽ നിന്ന് നിവേദനം: അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: ഞങ്ങൾ ഒരിക്കൽ നബി (സ്വ) യോടൊപ്പം മഗ്ദിബ് നമസ്കരിച്ചു. പിന്നെ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞു: തിരുമേനിയോടൊപ്പം ഇശാ നമസ്കരിക്കുന്നതുവരെ നാം ഇവിടെ ഇരുന്നാലോ’. അങ്ങനെ ഞങ്ങൾ അവിടെതന്നെ ഇരുന്നു. പിന്നീട് തിരുമേനി ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് വന്ന് ചോദിച്ചു: ‘നിങ്ങൾ ഇതുവരെയും ഇവിടെതന്നെയായിരുന്നോ?’ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞു: ‘പ്രവാചകരേ ഞങ്ങൾ അങ്ങയോടൊപ്പം മഗ്ദിബ് നമസ്കരിച്ചു. പിന്നെ ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞു. തിരുമേനിയോടൊപ്പം ഇശാൻ നമസ്കരിക്കുന്നതുവരെ നാം ഇവിടെ തന്നെ ഇരിക്കുക’. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞു: ‘നിങ്ങൾ ചെയ്തത് വളരെ നല്ലത്.’ അദ്ദേഹം (അബൂമൂസ അൽഅരി) പറഞ്ഞു: ‘അപ്പോൾ തിരുമേനി തന്റെ മുഖം ആകാശത്തേക്ക് ഉയർത്തി. അവിടുന്ന് പലപ്പോഴും ആകാശത്തേക്ക് മുഖം ഉയർത്താറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ട് പറഞ്ഞു: ‘നക്ഷത്രങ്ങൾ ആകാശത്തിനുള്ള സൂരക്ഷിതത്വമാണ്. നക്ഷത്രങ്ങൾ നശിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആകാശത്തിന് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകപ്പെട്ടത് വന്നുഭവിക്കുകയായി. ഞാൻ എന്റെ അനുചരന്മാർക്കുള്ള സൂരക്ഷിതത്വമാണ്. ഞാൻ പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ അനുചരന്മാർക്ക് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകപ്പെട്ടത് വന്നുഭവിക്കുകയായി. എന്റെ അനുചരന്മാർ എന്റെ സമുദായത്തിനുള്ള സൂരക്ഷിതത്വമാണ്. എന്റെ അനുചരന്മാർ പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ സമുദായത്തിനും മുന്നറിയിപ്പ് നൽകപ്പെട്ടത് വന്നുഭവിക്കുകയായി.’ (മുസ്ലിം)

‘അബ്ദുല്ലാ (റ) നിവേദനം: നബി (സ്വ) പറഞ്ഞു: ജനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമർ എന്റെ തലമുറയാണ്. പിന്നീട് അവരെ തുടർന്ന് വരുന്നവരും. പിന്നീട് അവരെ തുടർന്ന് വരുന്നവരും.’ (ബുഖാരി)

: :

‘അബൂസഇദ് അൽ ഖുദ്രി (റ) നിവേദനം: തിരുമേനി പറഞ്ഞു: എന്റെ അനുചരന്മാരെ നിങ്ങൾ പഴിപറയരുത്. നിങ്ങളിൽ ഒരാൾ ഉഹ്ദ് മലയോളം സ്വർണം ചെലവിഴിച്ചാലും അവരിലൊരാൾ ചെലവഴിച്ച ഒരു മുദ്ദിനോ (രണ്ട് കൈപ്പത്തികൾ ചേർത്തുവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വാരൽ) അതിന്റെ പകുതിക്കോപോലുമോ എത്തുകയില്ല’ (ബുഖാരി)

അവാസനത്തെ വേദഗ്രന്ഥവുമായി അയക്കപ്പെട്ട അന്തിമപ്രവാചകനിലൂടെ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ട ദൈവിക മതത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് എത്തിച്ചുകൊടുക്കുവാനായി സർവ്വശക്തൻ തന്നെ തെരഞ്ഞെടുത്തതാണ് പ്രവാചകാനുചരന്മാരെ എന്നാണ് പ്രമുഖരായ സഹാബിമാർ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

:

‘അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു മസ്ഊദ്(റ) പറഞ്ഞു: അല്ലാഹു തന്റെ അടിയാന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ നോക്കി. അടിയാന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമം മുഹമ്മദ്(സ്വ)യുടേതാണെന്ന് കണ്ടു. അപ്പോൾ തനിക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. തന്റെ ദൗത്യവുമായി നിയോഗിച്ചു. മുഹമ്മദിന്റെ ഹൃദയമൊഴിച്ച് അടിയാന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ പിന്നെയും നോക്കി. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുചരന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളെ അടിയാന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായി കണ്ടു. അപ്പോൾ അവരെ തന്റെ പ്രവാചകന്മാരുടെ സഹായികളായും തന്റെ ദീനിയവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നവരായും നിശ്ചയിച്ചു. ആ മുസ്ലിംകൾ നന്മയായി കണ്ടത് അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ നന്മയാണ്. അവർ മോശമായി കണ്ടത് അല്ലാഹുവിന്റെ അടുക്കൽ മോശവുമാണ്’ (അഹ്മദ്)

:

‘അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അംർ (റ) നിവേദനം: അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതൻ പറഞ്ഞു: ചെരപ്പിന്റെ ഇണ തുണയോടൊത്ത പോലെ ഇസ്റാഇലൂർക്ക് വന്നുഭവിച്ച അവസ്ഥാവിശേഷം എന്റെ സമുദായത്തിനും വന്നെത്തുന്നതാണ്. പരസ്യമായി തന്റെ മാതാവിനെ (ലൈംഗിക താൽപര്യത്തോടെ) സമീപിച്ചവൻ അവരിലുണ്ടായിരുന്നവെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവൻ പോലും എന്റെ സമുദായത്തിൽ ഉണ്ടാവുക തന്നെ ചെയ്യും. ഇസ്റാഇലൂർ 72 കക്ഷികളായി ഭിന്നിച്ചു. എന്നാൽ എന്റെ സമുദായം 73 കക്ഷികളായി പിളരും. അവരിൽ ഒന്നൊഴികെ മറ്റു കക്ഷികളെല്ലാം നരകത്തിലാണ്. അവർ ചോദിച്ചു: അല്ലാഹുവിന്റെ ദൂതരേ അതാരാണ്? അവിടുന്ന് പ്രതിവചിച്ചു: ഞാനും എന്റെ സ്വഹാബത്തും ഏതൊന്നിൽ നിലകൊള്ളുന്നുവോ അതിൽ നിലകൊള്ളുന്നവരാണ് അത്’ (തിർമിദി)

പ്രവാചകനിൽ നിന്ന് മതം പഠിച്ച അനുചരന്മാരുടെയും അവരെ പിന്തുടർന്നുവന്ന ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകാരുടെയും മാർഗത്തിലായിരിക്കണം ലോകാവസാനം വരെയുള്ള മുസ്ലിംകളെന്നാണ് പ്രവാചകൻ (സ്വ) പഠിപ്പിച്ചത്. സ്വർഗം കൊണ്ട് സന്തോഷ വാർത്തയറിയിക്കപ്പെട്ടവരുൾക്കൊള്ളുന്ന ആ സമൂഹത്തെയാണ് സ്വർഗം കാംക്ഷിക്കുന്നവർ മാതൃകയാക്കേണ്ടതെന്നും അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുതന്നു. കൂർആനിന്റെയും സുന്നത്തിന്റെയും പ്രഥമ സംബോധിതരെന്ന നിലയ്ക്ക് പ്രവാചകാനുചരന്മാർ എങ്ങനെയാണോ ഈ പ്രമാണങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയത് ആ രൂപത്തിലാണ് എക്കാലത്തെയും മനുഷ്യർ ഇവയെ ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടത്. പ്രഥമ സംബോധിതരുടെ ഭൂമികയിൽ നിന്നു കൊണ്ടായിരിക്കും ഏതൊരു ഗ്രന്ഥവും പ്രഭാഷകനും സംസാരിക്കുക. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഏത് പ്രഭാഷണവും പ്രഥമ സംബോധിതർ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കിയെന്നതാണ് പ്രധാനം. കൂർആനിയെയും സുന്നത്തിനെയും അതിന്റെ പ്രഥമ സംബോധിതർ മനസ്സിലാക്കിയ രൂപത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുകയും വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നത് ചിന്താക്കുഴപ്പങ്ങൾക്കും വ്യതിയാനങ്ങൾക്കും കാരണമാകും. മുസ്ലിം ലോകത്തുണ്ടായ കുഴപ്പങ്ങളുടെയും ഛിദ്രതകളുടെയുമെല്ലാം മൂലകാരണം അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളെ സച്ചരിതരായ മുൻഗാമികൾ (സലഫുസ്വാലിഹുകൾ) മനസ്സിലാക്കിയതിനും വിശദീകരിച്ചതിനും വ്യാഖ്യാനിച്ചതിനും വിരുദ്ധമായി സ്വന്തമായ വ്യാഖ്യാനാഭാസങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കിയതാണെന്നുള്ളതാണ് വസ്തുത. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളെ സച്ചരിതരായ മുൻഗാമികൾ മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ മനസ്സിലാക്കി ആചരിക്കുവാൻ സന്നദ്ധമാവുക വഴിയാണ് എല്ലാതരം വ്യതിയാനങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട് പ്രവാചകന്മാരെല്ലാം പഠിപ്പിച്ച രക്ഷയുടെ പാതയിലെത്തിച്ചേരുവാൻ കഴിയുക.

അനാചാരങ്ങൾ അപകടം

കൂർആനും സുന്നത്തുമാണ് ഇസ്ലാമിന്റെ പ്രമാണങ്ങളെന്നും ഈ പ്രമാണങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുകയും ആചരിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത് അവയുടെ പ്രഥമ സംബോധിതരായ മുൻഗാമികൾ ഉൾക്കൊള്ളുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്ത രീതിയിലായിരിക്കണമെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കി. ധർമ്മാധർമ്മ വിവേചനത്തിനുള്ള കൃത്യമായ മാനദണ്ഡമാണ്, ഒരു മുസ്ലിമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ പ്രമാണങ്ങൾ. ഈ പ്രമാണങ്ങളാണ് അവനെ മതം പഠിപ്പിച്ചത്; ഇവ പഠിപ്പിക്കുന്നവയെല്ലാം അവൻ പിന്തുടരണം. മതത്തിന്റെ വിഷയത്തിൽ ഇതിനു പറഞ്ഞുള്ള യാതൊന്നും പിന്തുടരാൻ അവൻ സന്നദ്ധനല്ല. മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ)ക്കു ശേഷം ആർക്കുംതന്നെ മതത്തിൽ ഒന്നും പുതുതായി കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ അവകാശമില്ല. ഓരോരുത്തരും തങ്ങൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ടത് കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാനാരംഭിച്ചാൽ മതത്തിന്റെ പരിശുദ്ധി നഷ്ടപ്പെടും. അതിനാൽ മതത്തിൽ യാതൊന്നുംതന്നെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ) മുന്നറിയിപ്പ് നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

മനുഷ്യരെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമായ ഔഷധമാണ് മതം. അതിലെ ഓരോ കർമ്മങ്ങളും ഈ ഔഷധത്തിന്റെ ചേരുവകളാണ്. ഈ ചേരുവകൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യനെയും അവന്റെ സംസ്കരണത്തെയും കുറിച്ച് അറിയാവുന്ന അല്ലാഹുവാണ്. പ്രവാചകനാ(സ്വ)ണ് അവയെന്തൊക്കെയാണെന്ന് നമുക്ക് പഠിപ്പിച്ചുതന്നത്. അല്ലാഹു നിശ്ചയിക്കുകയും പ്രവാചകൻ കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്ത ചേരുവകളെല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അതിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ ആർക്കും അവകാശമില്ല. അങ്ങനെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നത് മതത്തിന്റെ സന്തുലിതത്വത്തെ ബാധിക്കും. ഔഷധത്തിൽ ഏതെല്ലാം ചേരുവകൾ എത്ര വീതം അനുപാതത്തിലാണ് കൂട്ടേണ്ടതെന്ന് കൃത്യമായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആ അനുപാതത്തിനപ്പുറത്തുള്ള കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകൾ അതിന്റെ ഗുണത്തെ ബാധിക്കുമല്ലോ. ഇത്തരം കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകൾ ചിലപ്പോൾ ഔഷധത്തിന്റെ ഔഷധഗുണം നശിപ്പിക്കും; മറ്റു ചിലപ്പോൾ അതിനെ വിഷമയമാക്കിത്തീർക്കും. ഇതുതന്നെയാണ് മതത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും. അനാചാരങ്ങളോട് കർക്കശ സ്വഭാവം പുലർത്തണമെന്ന് പ്രവാചകൻ(സ്വ) പഠിപ്പിക്കുവാനുള്ള കാരണവും മറ്റൊന്നല്ല. പ്രവാചകൻ(സ്വ) പഠിപ്പിച്ചുതന്നപോലെ തന്നെയായിരിക്കണം ഓരോ കർമ്മങ്ങളുമെന്ന കാർക്കശ്യം വിട്ടാൽ പിന്നെ അനാചാരങ്ങൾ കടന്നുവരാൻ എളുപ്പമാണ്. ചെറിയ വ്യതിയാനങ്ങളിലൂടെയാണ് അനാചാരങ്ങൾ കടന്നുവരിക. ഓരോ അനാചാരങ്ങളും മനുഷ്യരെ മതത്തിന്റെ തെളിമയാർന്ന വിശുദ്ധിയിൽ നിന്ന് അകറ്റും. അവ വർധിക്കുമ്പോൾ ഒരു പുതിയ മതം രൂപം കൊള്ളുകയാകും ഫലം. അനാചാരങ്ങൾ കടന്നുവരുമ്പോൾ തന്നെ നിശിതമായി അതിനെ നേരിടണമെന്നും അതിനോട് അയഞ്ഞ സമീപനം പാടില്ലെന്നും പറയാനുള്ള കാരണമിതാണ്.

അനാചാരങ്ങൾ ആത്മീയതയുടെ മുഖമുടിയുമായാണ് പലപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. ഇസ്ലാമിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആത്മീയോൽകർഷത്തിനുള്ള മാർഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുതരേണ്ട അവസാനത്തെ വ്യക്തി മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ)യാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷം ആർക്കും ഒരു ആചാരവും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ യാതൊരു അവകാശവുമില്ല. മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ)യുടെ ജീവിതപാൻഥാവ് പിൻപറ്റുകയാണ് ആത്മീയമായ ഔന്നത്യത്തിലെത്തുവാനുള്ള മാർഗം. ആ മാർഗമാകട്ടെ ജീവിതനിഷേധത്തിന്റേതല്ല; പ്രത്യുത ദൈവിക വിധിവിലക്കുകൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതാസ്വാദനത്തിന്റേതാണ്. ആത്മീയമായ ഔന്നത്യം നേടിയെടുക്കുന്നതിനായി സ്വന്തമായ സാധനകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനെയും ജീവിതനിഷേധത്തിന്റെ പാത തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനെയും മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ) ശക്തമായി വിലക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു സംഭവം കാണുക:

) :

:

:

:

:

‘അനസ്ബന്ദ മാലിക്(റ) നിവേദനം: മൂന്ന് ആളുകൾ നബി(സ്വ)യുടെ ആരാധനകളെ സംബന്ധിച്ച് അന്വേഷിച്ചറിയാനായി പ്രവാചക പത്നിമാരുടെ വീടുകളിൽ ചെന്നു. അങ്ങനെ അവർ അതേക്കുറിച്ച് മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ തിരുമേനിയുടെ ആരാധനകൾ നന്നേ കുറവാണെന്ന് അവർക്ക് തോന്നി. ഞങ്ങളും നബി (സ്വ)യും എവിടെ നിൽക്കുന്നുവെന്നും തിരുമേനിക്ക് കഴിഞ്ഞതും വരാനുള്ളതുമായ മുഴുവൻ പാപങ്ങളും പൊറുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ എന്നും അവർ പറഞ്ഞു. തുടർന്ന് അവരിലൊരാൾ പറഞ്ഞു: ‘ഞാൻ രാത്രി മുഴുവൻ നിന്ന് നമസ്കരിക്കും’ മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു: ‘ഞാൻ എന്നെന്നും നോമ്പ് അനുഷ്ഠിക്കും. അത് ഉപേക്ഷിക്കുകയേയില്ല’. ഇതരൻ പറഞ്ഞു: ‘ഞാൻ വിവാഹം കഴിക്കാതെ സ്ത്രീകളുമായി വിട്ടുനിൽക്കും’. വിവരമറിഞ്ഞപ്പോൾ നബി (സ്വ) അവരുടെ അടുത്തുചെന്ന് ചോദിച്ചു: ‘ഇങ്ങനെയൊക്കെ പറഞ്ഞത് നിങ്ങളാണോ? എന്നാൽ നിങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവെ ഏറ്റവും അധികം ഭയപ്പെടുന്നവനും സൂക്ഷിക്കുന്നവനും ഞാനാണ്. പക്ഷേ, ഞാൻ നോമ്പെടുക്കുകയും ഉപേക്ഷിക്കുകയും രാത്രി നമസ്കരിക്കുകയും ഉറങ്ങുകയും സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആരെങ്കിലും എന്റെ ചര്യ നിരാകരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവൻ നമ്മിൽപെട്ടവനല്ല’ (ബുഖാരി, മുസ്ലിം)

അനാചാരങ്ങളോടുള്ള പ്രവാചക(സ്വ)ന്റെ നിലപാട് വളരെ നിഷ്കൃഷ്ടമായിരുന്നു. സാധാരണ അവസരങ്ങളിൽ കണ്ണ് മുകളിലേക്ക് ഉയർത്തി പ്രാർഥിക്കുവാൻ ഇസ്ലാം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ നമസ്കാരത്തിൽ കണ്ണ് മുകളിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നതിനെ മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ) നിശിതമായി വിമർശിച്ചതായി നമുക്ക് ഹദീഥുകളിൽ നിന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. നിയതമായ രീതിയിൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആരാധനാ കർമ്മങ്ങളിൽ പ്രവാചകൻ(സ്വ) പറഞ്ഞു തന്ന രീതിയിൽ തന്നെ അംഗങ്ങൾ ചലിപ്പിക്കുകയും പറഞ്ഞിടത്തേക്കു തന്നെ നോക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു വിധ വിട്ടുവീഴ്ചയും പാടില്ലെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്. അനാചാരങ്ങളെയും അതിന്റെ ദുഷ്ഫലങ്ങളെയും കുറിച്ച് മുഹമ്മദ് നബി (സ്വ) വ്യക്തമാക്കി.

:

:

-

-

‘ജാബിർ (റ) നിവേദനം: നബി (സ്വ) അവിടത്തെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ (ആമുഖമായി) ഇപ്രകാരം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. വചനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായത് അല്ലാഹുവിന്റെ ഗ്രന്ഥമാണ്. ചര്യകളിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായത് മുഹമ്മദിന്റെ ചര്യയുമാണ്. കാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ചീത്തയായത് അതിൽ പുതുതായി ചേർക്കപ്പെടുന്നവയാണ്. പുതുതായി ചേർക്കപ്പെടുന്ന ഓരോ കാര്യവും അനാചാരമാണ്. ഓരോ അനാചാരവും ദുർമാർഗമാണ്’ (മുസ്ലിം)

ഈ ഹദീഥിനോടൊപ്പം ‘ഓരോ ദുർമാർഗവും നരകത്തിലുമാണ്’ എന്ന വചനം കൂടി ബൈഹകിയിലെ റിപ്പോർട്ടിലുണ്ട്.

സ്വഹാബികളുടെ നിലപാട്

മുഹമ്മദ് നബി(സ്വ)യിൽ നിന്ന് മതം പഠിച്ച സ്വഹാബികളും അനാചാരങ്ങളോട് നിഷ്കൃഷ്ടമായ നിലപാട് തന്നെ തുടർന്നു. പ്രവാചകൻ(സ്വ) പഠിപ്പിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ മതത്തിൽ കടന്നുകൂടരുത് എന്ന് നിർബന്ധമുള്ളവരായിരുന്നു സ്വഹാബിമാർ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അനാചാരങ്ങളോടുള്ള അവരുടെ നിലപാട് കർക്കശമായിരുന്നു. കാരണം, അവർ പഠിപ്പിക്കപ്പെട്ടത് ഇങ്ങനെയാണിരുന്നു.

:

ആഇശ(റ) നിവേദനം ‘നബി(സ്വ) പറഞ്ഞു നമ്മുടെ ഈ (മത) കാര്യത്തിൽ അതിൽപ്പെടാത്ത വല്ലതും വല്ലവനും പുതുതായി ഉണ്ടാക്കിയാൽ അത് തള്ളപ്പെടേണ്ടതാണ്’ (ബുഖാരി, മുസ്ലിം)

...

:

‘ജാബിർ(റ) നിവേദനം: ...കാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും നികൃഷ്ടമായത് മതത്തിൽ പുതുതായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയവയാണ്, ദീനിൽ പുതുതായി കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ എല്ലാം ദുർമാർഗ്ഗവുമാകുന്നു’ (മുസ്ലിം)

ഒരു സംഭവം നോക്കുക: അംദ് ഇബ്നു യഹ്യാ(റ) തന്റെ പ്രപിതാവ് പറഞ്ഞതായി തന്റെ പിതാവിൽനിന്നും റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നു:

പ്രവാചകാനുചരന്മാർ മനസ്സിലാക്കുകയും അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്ത രീതിയിൽ അനുധാവനം ചെയ്യുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന വസ്തുത പ്രവാചകൻ തന്നെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

.) :
(.

‘ഥൗബാൻ(റ)ൽ നിന്ന് നിവേദനം: നബി(സ്വ) പറഞ്ഞു: എന്റെ സമുദായത്തിലെ ഒരു വിഭാഗം സത്യത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നവരായിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. അവരെ വഞ്ചിക്കുന്നവർ അവർക്ക് യാതൊരു ഉപദ്രവവും വരുത്തുകയില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ കൽപന വന്നെത്തുന്നതുവരെയും അവർ ഇപ്രകാരം തന്നെയായിരിക്കും’ (മുസ്ലിം)

മുസ്ലിം സമുദായത്തിൽ ഭിന്നതയുണ്ടാക്കുമെന്ന് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകിയ പ്രവാചകൻ(സ്വ), അത്തരം അവസരങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളോടും സമദൂരം പാലിച്ച് നിഷ്പക്ഷനായി നിൽക്കുവാനല്ല സത്യവിശ്വാസികളെ ഉപദേശിച്ചത്; പ്രത്യേക സത്യത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്ന, പ്രവാചകന്റെയും സ്വഹാബത്തിന്റെയും മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കുന്ന വിഭാഗത്തോടൊപ്പം നിൽക്കുവാനാണ്. ഈ വിഭാഗം ഒരു കക്ഷിയല്ല. ‘അഹ്ലുസ്സുന്നത്തി വൽ ജമാഅത്ത്’ എന്നു പറയുമ്പോൾ പൂർവ്വസൂരികൾ അർത്ഥമാക്കിയത് ഈ വിഭാഗമെന്നാണ്. സുന്നത്തിന്റെയും സ്വഹാബത്തിന്റെയും അഹ്ലുകാരാണ് സത്യത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നവരെന്നാണല്ലോ പ്രവാചക വചനം. മുൻഗാമികളുടെ(സലഫുകൾ) പാത പിൻപറ്റുന്നവർ എന്ന നിലയ്ക്കാണ് അവരെ സലഫികൾ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്നത്.

‘സലഫിയ്യത്ത്’ ഒരു കക്ഷിയല്ല; രീതിശാസ്ത്രമാണ്. സലഫികൾക്ക് അവരുണ്ടാക്കിയ ആദർശങ്ങളൊന്നുമില്ല. കുർആനും സുന്നത്തുമാണ് സലഫികളുടെ പ്രമാണങ്ങൾ. ഈ പ്രമാണങ്ങളെ ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ താൽപര്യത്തിനും യുക്തിക്കുമനുസരിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കുകയല്ല; പ്രത്യേക പ്രവാചക(സ്വ)ന്റെ പ്രത്യേകമായ പ്രശംസക്ക് പാത്രമായ ആദ്യത്തെ മൂന്ന് തലമുറക്കാർ എങ്ങനെ മനസ്സിലാക്കിയോ അങ്ങനെത്തന്നെ മനസ്സിലാക്കണമെന്ന് സലഫികൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു. കുർആനെയും സുന്നത്തിനെയും സലഫുകൾ മനസ്സിലാക്കിയതുപോലെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനാണ് സലഫുകളുടെ രീതിശാസ്ത്രം (സലഫീ മൻഹജ്) എന്നു പറയുന്നത്. പുതിയ ചിന്താഗതിയോ മദ്ഹബോ അല്ല ഇത്; രക്ഷയുടെ കക്ഷിയായി റസൂൽ(സ്വ) വിശേഷിപ്പിച്ചവർ പിന്തുടരണമെന്ന് റസൂൽ(സ്വ) തന്നെ പഠിപ്പിച്ച രീതിശാസ്ത്രമാണ്. പ്രമാണങ്ങളെ അത് സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട പ്രാഥമിക സംബോധിതർ മനസ്സിലാക്കണമെന്ന സലഫികളുടെ നിലപാടാണ് ശാസ്ത്രീയവും യുക്തവും.